

Het kerstverhaal anno 2024

“Tacosaus of knoflooksaus?”

Maria fronst. “He? Wat bedoel je, Jozef?”

“Welke saus heb je het liefst bij de shoarma?”

“We eten vandaag geen shoarma. Jozef, ik heb falafel gemaakt.”

Jozef zucht. “Het is niet voor vandaag. Ik ben bezig met de voorbereiding.” Jozef wijst op de hoogzwangere buik van Maria. “Voor als die kleine wordt geboren. Ik vind het ieder jaar weer een gedoe: de herders schenken ons een schaap, ik moet het slachten, reepjes shoarma snijden en bakken. Ik heb met de herders afgesproken dat we het dit jaar anders doen.”

“Jozef, wat heb je nu weer bedacht?”

Jozef glimlacht. “De herders geven ons geen schaap, maar geld. Ik stuur iedere herder een Tikkie om twintig euro over te maken en van dat geld bestel ik voor iedereen een portie shoarma. In de buurt van de stal schijnt een goede shoarmatent te liggen. Vooraf inventariseer ik wie welke saus erbij wil, zodat ik ter plaatse meteen via hun website kan bestellen.”

Maria schudt haar hoofd. “In de bijbel staat niets over shoarma met knoflooksaus bij de geboorte van onze zoon.”

Jozef zucht. “Onze zoon? Ik heb daar geen bijdrage in gehad. Wel de lasten, niet de lusten en dat voor de 2024e keer. Meer dan twee millennia samen zonder ook maar één keer van bil te gaan. Ik ben net zo goed nog maagd als jij, Maria, maar daar praat geen mens over.”

Maria pakt de hand van Jozef en legt die op haar buik. “Deze is bijzonder, Jozef. Je verheugt je toch ook op zijn komst, net als al die andere jaren?”

Jozef trekt zijn hand terug, haalt zijn schouders op. “Het is allemaal zo voorspelbaar, Maria. Ze zijn allemaal in een stal in Bethlehem geboren, doen steeds dezelfde trucjes, zoals het brood vermenigvuldigen, lammen laten lopen, water in wijn veranderen, enzovoorts. En ouder dan 33 jaar worden ze niet.”

Maria's onderlip trilt. Uit haar oog rolt een eenzame traan.

“Sorry, Maria. Ik wil niet dat je verdrietig bent.”

Maria kucht. “Voor mij de knoflooksaus.”

Maria zit op de ezel, Jozef loopt ernaast. De koude wind voelt als speldenprikken op hun gezichten. De regen is overgegaan in een hagelachtige sneeuw. 'Hij krijgt het ieder jaar weer voor elkaar,' denkt Jozef. 'Volgens de klimaatinfo komt sneeuwval in dit mediterraan klimaat zelden voor, maar er gaat geen jaar voorbij, zonder dat wij door die koude troep moeten trekken. En dat terwijl volgens alle deskundigen de aarde sterk opwarmt.' Hij kijkt naar boven. 'Zou Hij dat doen om ons te pesten? Of wil Hij medelijden opwekken bij de gelovigen?' Jozef stuurt de ezel behendig tussen alle kraters die bommen op de weg hebben geslagen.

"Dit jaar zijn wel erg veel explosieven gevallen, Maria."

Maria wijst in de lucht. "Jozef, daar vliegt een zwerm drones, volgens mij dragen ze bommen."

Jozef trekt aan de teugel ten teken dat de ezel moet stoppen. Uit een tas die aan de ezel is vastgebonden, pakt hij een pakket. Hij verwijderd de verpakking, klapt het helemaal uit.

Maria fronst.

"Wat heb je daar, Jozef?"

"Dit is de MIM-104 Patriot, een lange afstand, geleide wapensysteem voor luchtverdediging vanaf de grond onder alle weersomstandigheden tegen vijandelijke luchtdreigingen zoals geavanceerde vliegtuigen, ballistische raketten en kruisraketten. Amerika heeft er zoveel gegeven aan Israël dat Netanyahu geen plaats meer had om ze allemaal op te slaan. Deze heb ik op de zwarte markt op de kop kunnen tikken voor een paar tientjes." Jozef drukt op een paar knopjes en in no time zijn met harde slagen alle drones uit de lucht geschoten.

"Wie heeft die drones gestuurd, Jozef?"

Jozef haalt zijn schouders op. "Ze kunnen van Israël zijn, van Hamas, van Hezbollah, Iran, maar ook Poetin of Kim Jong Un vinden het leuk speelgoed om burgertjes te doden."

"En Syrië?"

Jozef schudt zijn hoofd. "Nee, Assad vind het leuker om mensen eerst te martelen. Aan mensen die meteen dood zijn, beleeft hij weinig plezier."

Jozef en Maria vervolgen hun weg richting Bethlehem. Onderweg hebben ze nog oponthoud gehad vanwege grimmige demonstraties waarbij Palestijnen en Joden elkaar te lijf gingen. Nadat ze bij de gebruikelijke herbergen hebben aangeklopt en de jaarlijkse afwijzingen hebben ontvangen, nemen ze intrek in hun vertrouwde stal. Zoals ieder jaar spelen de spanningen de ezel parten wat hem in zijn darmkanaal treft met een onophoudelijke diarree als gevolg. Plots fladdert er een engel uit de lucht met het kind in haar armen. Jozef wijst op haar gehavende vleugels.

"Wat is er met jou gebeurd?"

De engel wend haar gezicht af. "Ik ben per ongeluk over Oekraïne gevlogen; de Russen hebben alles in het werk gesteld om mij uit de lucht te schieten, maar ik heb het gehaald."

Maria pakt het kind, wikkelt het in doeken en legt het in de kribbe. Een os komt dichterbij en blaast zijn warme adem over het kind. Een voor een druppelen de herders binnen en knikken naar Jozef ten teken dat ze het Tikkie betaald hebben. Plots wordt er hard geklopt. Het geroezemoes van de herders verstomt, verbaasd turen ze naar de staldeur. Jozef kijkt op zijn horloge.

“Hm, voor de drie wijzen is het nog te vroeg.” Jozef opent de deur. Een slonzige vrouw stapt naar binnen en geeft Jozef een hand.

“Faber, minister Marjolein Faber,” roept ze krachtig.

“Ik heb van Geert een lijstje gekregen van drie personen die niet onder het strenge asielbeleid mogen vallen.” Ze wijst naar de kribbe. “Hij is er een van en ik wil voorkomen dat hij later bij de grenscontroles wordt teruggestuurd. Daarom onderzoek ik dit geval persoonlijk.” Ze kijkt Jozef diep in zijn ogen. “Oké, hij kan een verblijfsvergunning krijgen, maar voor maximaal drie jaar.” Ze draait zich om naar Maria. “En jij hoeft niet te denken dat je voor gezinshereniging in aanmerking komt. Het is maar dat je het weet.”

Jozef stamelt en wijst naar het kind. “Eh, is hij nu uitverkoren? Ik begrijp het niet helemaal. Wie staat nog meer op de lijst van Geert?”

Faber haalt haar schouders op. “Orbán en Netanyahu; Le pen staat op de reservelijst.”

Jozef gromt: “Nou of je blij moet zijn om op dat lijstje te staan?”

Een oude man met een witte kuif loopt met forse tred de stal in. “Trump,” fluistert een van de herders. De man loopt naar de kribbe en legt er een automatisch machinegeweer in. “Dat kereltje heeft net als alle Amerikanen het recht om zich te verdedigen, dit geweer zal hem daarbij helpen. Maar nu moet ik gaan, want vanmiddag moet ik even de oorlog tussen Rusland en Oekraïne gaan oplossen.” Hij loopt naar buiten en botst bijna tegen Rutte aan. Hij heft zijn vinger. “Denk eraan, manneke, vijf procent moet naar defensie, anders doe ik niet meer mee.”

Rutte knikt. “Is goed, meneer Donald, ik ga ervoor.” Rutte feliciteert Maria en Jozef uitbundig en overhandigt hen een overlevingspakket voor het geval morgen de Russen voor de deur staan.

Plots trilt de grond, buiten klinkt het geluid van hard ronkende motoren. Jozef rent naar buiten. Een graafmachine is bezig voor de staldeur. Verderop zijn mannen bezig om pilaren te maken van staalmatten, een overvolle betonmixer verliest bij iedere draai een kruiwagen beton.

“Wat gebeurt hier, in Godsnaam?”

De man op de graafmachine draait zijn raam open. “Nee, niet in Godsnaam, maar in opdracht van premier Schoof. Na de aanslag op de kerstmarkt in Maagdenburg, moeten wij alle kerstmarkten of andere openbare kerstactiviteiten beschermen tegen het inrijden op een menigte.” Hij wijst naar de gaten voor de staldeur. “We maken hier betonnen pijlers waar geen voertuig meer doorkomt, zodat jullie veilig de kraamparty kunnen vieren.”

Als Jozef weer naar binnen wil gaan, stopt even voorbij de stal een bestelbusje. Een man stapt uit.

“Is die grote bestelling voor u, meneer?”

Jozef knikt. De man stapelt drie grote dozen op de uitgestrekte handen van Jozef. Moeizaam loopt Jozef de stal binnen, zet de dozen neer en roept:

“Wie had er knoflooksaus?”

Sjef Leenen

21 december 2024